

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

[ΤΟΥ ΑΝΡΥ ΜΠΑΡΜΠΥΣ]

Ο ΕΞΙΛΑΣΜΟΣ

‘Ο κ. ντε Ροζιέ, ο συμβολαιογράφος, διάσχιζε με μικρά βήματα την πλακόστρωτη πλατεία, χτυπώντας τις πλάκες με το μπασιτόνι του. ‘Ο ήλιος χρυσώνει τις πέτρες και έκανε τη γαλάζια του ζακέττα να γυαλίζει.

Το πρόσωπο του συμβολαιογράφου εΐταν τριανταφυλλένιο και γελαστό και τὸ στολίξαν ένα ζευγάρι φαβορίτες.

Συνάντησε στὸ δρόμο του τρεις κοιλίτες κ' οί τρεις τὸν χαιρέτησαν μ' ένα βαθύ σεβασμό.

‘Ο συμβολαιογράφος έφτασε σπιτι του.

Στὸν πλακόστρωτο διάδρομο ὁ Φλοριμόν ὁ ὑπηρετής του άνοιξε μιά πόρτα και ὁ κ. ντε Ροζιέ μπήκε στὸ γραφείο του.

Μόλις βρέθηκε στὸ δρόμο του τὸ χαμόγελο χάθηκε ἀπὸ τὸ πρόσωπό του και μάλιστα κάποια σύσπαση πόνου σούφρωσε τὰ χαρακτηριστικά του.

Μήπως τὸν πείραξε ἡ ἀρθρίτις του ; ‘Οχι, γιατί άμέσως άρχισε νά περπατάει. Σὲ λίγο ἀκούμπησε τὸ μέτωπό του σ' ένα τζάμι τοῦ παραθύρου και άρχισε νά κοιτάζει έξω στὸν κήπο.

Στὸ βάθος του διακρίνον δύο γυναίκες νέες κ' ὠραίες πὸν φαίνονταν ἀνν άδελφές : εΐταν ἡ κόρη του ἡ ‘Ορτενσία και ἡ γυναίκα του ἡ ‘Αδέλα... ‘Αποτελοῦσαν ένα γοητευτικὸ σύμπλεγμα. Φαίνόντουσαν μέσα στὸ βράδι πὸν κατέβαινε—άργά ἀπὸ τὸν οὐρανὸ ἀνν τυλιγμένες μέσα σὲ μιά ροζ σάρκα, σά νάχαν μιά ψυχή και οί δύο. ‘Η ‘Ορτενσία έμοιαζε πολὺ με μιά εικόνα πὸν εΐταν κρεμασμένη πάνω ἀπὸ τὸ γραφείο τοῦ συμβολαιογράφου, ἡ ὅποια ὁμως εΐταν ἡ φωτογραφία τῆς μητέρας τῆς σὲ νεώτερη ἡλικία.

‘Ο συμβολαιογράφος χαμογέλασε πάλι με τὴν καρδιά του ὁμως βλέποντας τις δύο γυναίκες. ‘Επειτα τὰ χαρακτηριστικά του μαζέφτηκαν πάλι κ' ἡ ὄψη του έμοιαζε ἀνν εικόνα κολασμένου.

‘Οχι, οὔτε αὐτὴ τὴ φορὰ ἡ ἀρθρίτις του τὸν εΐχε κάνει νά πονέσει. Τὸν σύντριβε ἡ ἰδέα ὅτι, παρ' ὅλη τὴ φαινομενική του εὐδαιμονία, εΐταν οἰκονομικῶς κατεστραμμένος.

Ναί, ναί, ὁ πρῶτος συμβολαιογράφος τῆς πόλεως πὸν ὀλοι τὸν τιμοῦσαν και τὸν νόμιζαν πλούσιο, αὐτὴ τὴ στιγμή εΐταν φτωχός.

Σήμερα ἡ αἴρα, άξασνα, ἡ ἀλήθεια θά φανερωνόταν σὲ ὄλους τοὺς κατοίκους τῆς πόλεως.

Στέναξε... Εΐδε πάλι τὴν γυναίκα του και τὴν κόρη του νά διασχίζουν τὸν κήπο και νά φεύγουν μόνες πηγαίνοντας στὸ γεῦμα τῆς ὑποκομῆσῆς Χ...

Εΐδε ἀκόμα νά περνά κ' ὁ Φλοριμόν φορῶντας στολή άμαξῆ, γιατί αὐτὸς θά ὀδηγοῦσε τις κυρίες στὸ μέγαρο.

Εΐδε ἔτισης μέσ' στὴ διάφανη μουσελίνα τοῦ δειλινοῦ τοὺς γραφεΐς του νά σχολάζουν φεύγοντας ἀπὸ τὴν πισινή πόρτα τοῦ κήπου. Πίσω τους ὁ μικρὸς ὑπηρετικὸς, ὁ Ροδόλφος, φορῶντας ένα πλατὺ πανωφόρι κ' ένα ψηλὸ κασκέτο, έφευγε πηγαίνοντας νά βρῆ τὴ μητέρα του πὸν πουλοῦσε γάλα στὰ προάστια. Καί ἡ Μελανία ἡ ὑπηρετριά έφυγε πηγαίνοντας νά συναντήσει τὸν ἀρραβωνιαστικὸ τῆς.

‘Ολοι εΐχαν φύγει ἀπὸ τὸ σπιτι. Εΐχε άρχίσει πιά νά νυχτάνει.

‘Ο συμβολαιογράφος ξεπλώθηκε σὲ μιά πολυθρόνα. ‘Η δυστυχία τιν τὸν βραδύνιζε. Συλλογιζόταν τὴν τρομερὴ ἐκπληξη πὸν θά προκαλοῦσε ἡ καταστροφή του στίς δύο ἀγαπημένες του : ὀπάρες — στὴ γυναίκα του και τὴν κόρη του — καθὼς και σ' ὄλους τοὺς συγγενεΐς του, σ' ὄλους τοὺς συμβολαιογράφους, σ' ὄλους τοὺς κατοίκους τῆς πόλεως του και στὸ βασιλιά ἀκόμα τὸν ἴδιο ὁ ὀποιος, ὅταν ἐπισκέφτηκε τὴν ἐπαρχία, τοῦ ἐμίλησε κολακευτικά στὴ δεξίωση πὸν ἔγινε στὸ δημαρχεΐο.

... ‘Αξασνα δύο ξεροὶ χῆλοι διάκοψαν τὴν ἡσυχία. Χτυποῦσαν κάτω στὴν πόρτα. Ποιὸς νάταν τέτοια ὄρα ;

Δὲν εΐταν κανεὶς μέσ' στὸ σπιτι γιά νά πεί ν' ἀνοίξει. Τότε σηκώθηκε ὁ ἴδιος και με τὴ λάμπα στὸ χέρι βγήκε γιά νά δει ποιὸς εΐνε.

Μέσ' στὸ σκοτεινὸ φόντο τῆς φθινοπωρινῆς νύχτας ξεχώρισε ένα πλατύγερο καπέλλο, ένα πρόσωπο σκούρο σά μάσκα κ' ένα ψηλὸ σῶμα τυλιγμένο σ' ένα μεγάλο μανδύα τὸν ὀποιο φούσκωνε ὁ άνεμος.

‘Ο ἐπισκέπτης τοῦ εΐπε τότε : «Εΐμαι ὁ Λεονάρ !».

‘Ο συμβολαιογράφος τοῦ ἔτεινε τὰ χέρια. ‘Ο Λεονάρ αὐτὸς εΐταν καλὸς τουφίλος, σπουδαίος ἐφοπιστής σήμερα στὴ Χάβρη. Μπήχαν μέσα και σὸ φῶς τῆς λάμπας ὁ ἔξωφλος φαίνονταν σκονισμένος, λαχανιασμένος,

κουρασμένος βέβαια ἀπὸ ταξίδι.

‘Ερχόταν ἀπὸ μακριά. Χθές εΐταν στὴ Χάβρη και σήμερα τὸ πρῶτὸ βρισκόταν στὴ Ρουένη !

— Ξαναφεύγω άμέσως ! εΐπε στὸ συμβολαιογράφο.

‘Ο ἐφοπιστής, κατὰ τὴ συνήθειά τιν, εΐταν βιαστικὸς κ' αἰκίνητος.

‘Εξήγησε στὸ φίλο του ὅτι ἐπειδὴ ἔκανε ένα μικρὸ σταθμὸ τὸ λεωφορεΐο ἐκεΐ, ἔτρεξε σ' αὐτὸν γιά νά τοῦ παραδῶση νά τοῦ φυλάξῃ ένα μεγάλο χρηματικὸ ποσὸ πὸν εΐχε ἐπάνω του : ἔκατὸ χιλιάδες τάλληρα, πὸν τὸν στενοχωροῦσαν τόσο πολὺ.

— Νά τα ! τοῦ εΐπε και τοῦ παραδῶσε τὸ ποσὸ.

Κατόπι ἔσφιξε στὴν ἀγκαλιά του τὸ Ροζιέ κ' ἐτοιμάστηκε νά φύγῃ.

— Καί τὴν ἀπόδειξη πῶς τὰ παρέλαβα ; ρώτησε ὁ συμβολαιογράφος.

— Μοῦ τὴ στέλνεις αἴριο ταχυδρομικῶς γιατί τώρα δὲν προφτάνω νά περιμένω. Χρειαζέται τὸση ὄρα νά τὰ μετρήσεις και τὸ λεωφορεΐο, μέσα στὸ ὀποιο εΐνε ένας πλούσιος ‘Αγγλος, θά φύγῃ χωρὶς ἔμεινα.

Αὐτὰ τὰ λόγια ζάλισαν τὸν κ.ντε Ροζιέ, ὁ ὀποιος ἔμεινε άφωνος. ‘Ο Λεονάρ έφυγε. ‘Ο Ροζιέ θέλησε νά τοῦ φωτίσει ὡς ἔξω, μὰ ὁ άνεμος τοῦ ἔσβησε τὴ λάμπα.

Τὴν άναψε πάλι, ἀφοῦ ἔκλεισε πρὶν τὴν πόρτα, Ξαναγύρισε στὸ γραφείο του, ἔβαλε τις ἔκατὸ χιλιάδες τάλληρα σ' ένα συρτάρι — κιά άρχισε νά σκέπτεται.

Σκεπτόταν, μ' ένα μικρὸ χαμόγελο, ὅτι μέσα στὸ σπιτι του βρισκόταν τώρα μιά μικρὴ περιουσία, πάντα κάτω τὸση ὀση ὀλος ὁ κόσμος νόμιζε πῶς ἔχει.

‘Υψωσε τοὺς ὄμους, στέναξε, ἐτοιμάστηκε νά κἀνῃ τὴν ἀπόδειξη πὸν θά τὴν ἔστειλε στὸ Λεονάρ τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρῶτὸ.

Μὰ στάθηκε μετὸ χέρι μετέωρο, χαμογελῶντας πικρά. Μι' ἄλλοτεριὴ ἰδέα τοῦ ἤρθε.

‘Αν πέθαινε άξασνα ἐκεينو τὸ βράδι κριν κάνει τὴν ἀπόδειξη ! Τὰ χρήματα τοῦ Λεονάρ θ' ἀνήκαν νομίμως, ἀναμφισβητήτως στὴ γυναίκα του και τὴν κόρη του. Τοῦλάχιστο δὲ θά κατεστρέφοντο αὐτές.

Μὰ αὐτὴ ἡ σκέψη τὸν ἔκανε νά σαρκάσει. Δὲ θά πεθάνει ! Σηκώθηκε και κοιτάχτηκε στὸν καθρέφτη. Εΐνε δυνατὸς και ὀγιής.

(‘Η ἀρθρίτις γιά τὴν ὀποία παραπονιόταν ἔδω και κάμποσο καιρὸ δὲν εΐνε παρὰ μιά πρόφαση γιά νά ξεφύγει ἀπὸ τις κοινωνικὲς ὑποχρεώσεις και ν' ἀποσιάνεται στίς πένθιμες σκέψεις του). ‘Οχι ! δὲ θά πεθάνει τόσο γρήγορα !

‘Απλως τὸ χέρι του πρὸς ένα φύλλο χαρτοσήμου γιά νά συντάξει τὴν ἀπόδειξη.

Μὰ τὸ βλέμμα του διευθύνθηκε πρὸς τὸ παράθυρο. Τὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ εΐχε πλημμυρίσει ἔξω τὴ φύση. Μέσα στὸν κήπο ὀπου οί δύο γυναίκες περπατοῦσαν πρὸ ὀλίγου, έφευγε τώρα ένα ἀσημένιο φῶς, ένας ἡλιος πιδ παρθένος ἀπὸ τὸν ἡλιο, και χωρὶς νά θέλει πήγε και στάθηκε μπρὸς στὸ παράθυρο.

Τότε τοῦ φάνηκε πῶς βλέπει ἀνν σὲ ὄνειρο τὴν ‘Ορτενσία και τὴν ‘Αδέλα νά περπατοῦν ἐπάνω στὴν ἀσημομένη χλόη... Εΐταν κ' οί δύο τους τὸ ἴδιο ὠραίες, γιατί μοιάζαν πολὺ κ' εΐχαν τὴν ἴδια χαρὰ μέσα τους... ‘Αλλοίμονο ! αὐτὴ ἡ εὐτυχία τους δὲ θά εΐνε σὲ λίγο παρὰ σύντριμα ! ‘Ω ! ποιὰς τρομερῆς τιμωρίας εΐνε ἄξιος πὸν μυστικά, χωρὶς νά ἔξερουν αὐτές τίποτα, τοὺς ἔχει καταστρέψει τὴν εὐτυχία !... ‘Εφιγγε σπασμοδικά μετὰ τὰ χέρια τὸ κεφάλι του.

Τὴν ἄλλη μέρα ὁ Φλοριμόν βρῆκε τὸ σῶμα τοῦ κ. ντε Ροζιέ ἀπλωμένο φαρδύ-πλατὶ κάτω στὸ γραφείο του. ‘Ο συμβολαιογράφος εΐχε τροχημένο τὸ κεφάλι του με μιά σφαίρα περιστρόφου, τὸ ὀποιο ἀκόμη έσφιγγε στὸ χέρι του. Στὸ γραφείο του βρῆκαν ένα φύλλο χαρτοσήμου, ὀπου ἔγραφε ὅτι αυτοκτονεΐ ἐπειδὴ ἔπαχε κ' ὀτι ζητεΐ σιγῆ.

ΤΟ ΜΕΓΑΛΕΤΕΡΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ
„Η ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ”
ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΤΗΝ 25ην ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ

Henri Barbusse